

Dræberdroner

Af samme forfatter – bl.a.:

Farlig ven

Farlig fjende

Farlig hævn

Befri Sigurd

Befri Mister Chan

Befri mormor

Drengen der ville kunne noget (bare noget)

Doktor Kolds testamente

Doktor Kold og spøgelsesmaskinen

Doktor Kold og eventyrspejlet

Vild flugt

Vild ferie

Vild panik

Vild jagt

Vild gift

Vild ø

Jagten på den talende hund (*m. Morten Dürr*)

Jagten på elverguldet (*m. Morten Dürr*)

Jagten på supervaccinen (*m. Morten Dürr*)

Bo Skjoldborg

Dræberdroner

FORLAGET
Werther

BO SKJOLDBORG
DRÆBERDRONER

© 2022 Bo Skjoldborg og Forlaget Werther

Tryk: Scandinavian Book A/S

1. udgave, 2022

ISBN: 978-87-93389-81-6

Kopiering fra denne bog må kun finde sted
på institutioner, der har indgået aftale med Co-
pydan, og kun inden for de i aftalen
nævnte rammer.

Kontakt Forlaget Werther:

(+45) 29 80 34 62

kontakt@forlagetwerther.dk

www.forlagetwerther.dk

Indhold

Sort sværm	7
Fra slot til fængsel	16
Lille-Joe	23
Stram op!	30
Slangen på himlen	38
Sort (dræber)Sol	43
Lokums-tjansen	48
Smug-lytteren	56
Resten af dagen	58
Flugten	66
Angreb fra luften	72
Nada bummelum	79
Hjerne-æderne	87
Styr dine droner	95
Store Sal	102
Drone-fløjteren	108
Strøm	115
Gå, hr. Adolfus!	123
Dræberdroner	128

Amok-dronerne	132
En iskold plan	138
Dræb fjenden	143
Døden i fryseren	147
Sort sky	150

Sort sværm

Sværmen hang oppe under loftet. Den lignede en kulsort sky bestående af 735 kæmpebier. De summede skingert. Hidsigt.

Bzzzzz ...

Bzzzz ... uiiiiiiizzzz.

Buiiiizzzzzzzzzzzzzz.

Hun holdt vejret. Den urolige sværm befandt sig nemlig kun to-tre meter fra hende.

Jeg har styr på jer! tænkte Agnete Mosegaard med en gysen. Computeren har styr på jer, mikrodroner. Og jeg har styr på computeren!

Sådan prøvede hun tit at berolige sig selv, med positive tanker. Men det var vist ikke nok. Ikke lige nu.

Hun rettede lidt på sit gulerodsfarvede pagehår. Rankede ryggen i kontorstolen,

der stod imellem apparaterne, ledningerne og loddekolben i fysiklokalet.

Agnete var it-lærer på Børnehåb Kostskole ... og også den absolut bedste programmør, hvis hun selv skulle sige det.

Det var hende – og kun hende! – der havde fået idéen til dronesværmen. Hende, der havde programmeret dronerne, så de kunne flyve i formationen 'Sort Sol'. Ligesom når tusindvis af stærke flyver, så det ligner en stor, sort bølge på himlen.

Hun kastede et blik på skærmen. Så klappede hun løs på tastaturet. Ud ad øjenkrogen holdt hun øje med den sitrende dronesværme.

Et øjeblik efter gengav skærmen droneskyen som en sort plamage. En plamage, der hele tiden skiftede form. Den så helt levende ud. Sort Sol i miniudgave.

Agnete skrev på tastaturet.

Langsomt gled sværmen til højre. Både på skærmen og oppe i luften. Hele tiden lød den vanvittige summen fra rotorerne.

Bzzzzz ...

Buiiiizzzzzzzzzzzzzz.

Bzzzzz ... uiiiiiiizzzzz.

Agnete skrev noget mere på tastaturet.

Nu dannede dronesværmen en stor fugl. En kæmpe-stær, kostskolens logo! Og stadig både på skærmen og oppe i luften. Samtidig skiftede sværmen farve – fra sort, over lilla, til rød ... og til sidst gul.

"Sådan," udbrød hun lettet. "Du har styr på det, Agnete!"

Hun følte varmen skylle ud i hele kroppen.

Hun forestillede sig den jubel, som dronesværmen ville udløse til Børnehåb Kostskoles 150-års jubilæum på fredag. Præcis klokken 24 skulle dronerne kreere en række fantastiske figurer på den mørke nattehimmel – en pige med sin skoletaske, to drenge, der lavede armbøjninger ... og til sidst den vidunderlige finale, droneskyen Sort Sol!

Agnetes tanker blev brat afbrudt af en stemme.

"Hej, mor!"

Hun spjættede forskrækket. Snurrede rundt på stolen.

Pigen stirrede på mikrodronerne i luften – derefter på Agnete. Hendes knaldgrønne øjne lyste. Den 14-åriges røde hår var i hestehale, og hun var i skolens marineblå uniform. Som Børnehåbs regler foreskrev. Stære-logoet af guld glimtede på blazerjakken, lige over teksten.

Katinka Mosegaard

PRÆFEKT

Agnete blev igen ramt af følelsen af ikke at være god nok. Hun svigtede. Selv sin datter svigtede hun.

"Hej med dig," svarede hun og prøvede at lyde nærværende. Hun følte ingen glæde eller varme lige nu. Kun, at hun havde brug for ro til at koncentrere sig om sværmen.

"Hvad laver du?" spurgte pigen.

"Jeg arbejder med mit drone-fyrværkeri," svarede Agnete. "Til jubilæet på fredag."

"Nå." Pigen nikkede uinteresseret. Hendes blik søgte ud ad vinduet, som om hun kiggede efter noget.

"Hvad ville du egentlig, Kat?"

"Jeg har spist aftensmad," svarede pigen. "Og så ville jeg lige sige hej til min mor. Det er jo søndag aften."

Agnete sukkede. Der kom den! Nu kørte pladen med bebrejdelser igen. Evig og altid var det den samme sang: 'Du arbejder for meget'. Som om det var for hendes egen skyld, at hun nærmest ikke sov om natten, fordi opgaven med dronerne krævede så meget.

Havde hun været en mand, ville ingen have brokket sig.

"Jeg får travlt i morgen. De nye elever kommer," fortsatte pigen.

Agnete nikkede energisk, selvom hun havde glemt det. Totalt, faktisk.

"Men det har du vel glemt," fortsatte pigen. "Du arbejder jo altid!"

Agnete Mosegaard rømmede sig. "Vil du se, hvad jeg laver?"

Pigen trak på skuldrene.

"Se her." Hun ignorerede datterens ligegyldighed og klikkede på billedet af droneskyen på skærmen. Hurtigt skrev hun på tastaturet.

Længe leve Børnehåb Kostskole
Tillykke med de 150 år!

Øjeblikkelig kom der liv i droneskyen oppe under loftet. Den summede hidsigt, ændrede form. Sværmen dannede de samme sætninger i luften. Med fed, sort skrift stod der:

*Længe leve Børnehåb Kostskole
Tillykke med de 150 år!*

Pigen stirrede måbende på sværmen. På drone-skriften! Så tog hun sig i det og lignede atter én, der er ved at falde i søvn under vejruddsigten.

”Vildt,” sagde hun sarkastisk.

Agnete trak vejret dybt. ”Holder du lige øje med dronerne, mens jeg går på wc? Jeg skal nildre.”

Pigen trak atter på skuldrene.

Agnete så skyldbetyngtet på sin datter. Så gik hun ud for at tisse.

Da hun kom tilbage, kunne hun først ikke finde pigen. Men så fik hun øje på ... noget

...

Katinkas fødder! De stak ud bag ved skrivebordet.

Hun havde tabt begge sko!

Med et gisp skyndte Agnete sig derhen.

”Halløj ... Kat!” udbrød hun. Hun faldt på knæ ved siden af datteren. Hun lå med lukkede øjne. Livløs.

Agnete følte en isnende følelse langs

rygsøjlen. Hun fór sammen.

For alle dronerne hang ovre ved vinduet nu. De summede som 735 rasende kæmpehvepse.

Zzziiii.

Bzzzz-iiiiii.

Ziiii-uuuuuuuu ...

De går amok, tænkte hun. De ... jeg må få styr på dem!

Så fløj den første mikrodrone direkte ind i ruden. Den faldt ned på gulvet med en metallisk piben. Derpå angreb flere af de andre vinduet. Med en helt sindssyg summen.

Flere tumlede ned på gulvet.

Men med ét gik der hul på ruden. Det var kun et lillebitte hul. Men det blev hurtigt større, fordi dronerne på skift kastede sig imod det porøse glas. Så fløj den første drone ud. Plus de næste to-tre stykker ...

Mere nåede Agnete ikke at opfatte, før hun blev ramt af noget i baghovedet. Noget hårdt og spidst som et fuglenæb. Med et

dybt suk gled hun ned på gulvet.

Alt blev sort.

Fra slot til fængsel

Forestil dig et værelse. Det er kæmpestort og hvidt. Og sommersonen blinker ind gennem de flagrende gardiner.

Du svinger benene ud af himmelsen og stikker dine bare fødder i tøflerne. Altså, tøflerne er ikke bare almindelige tøfler. De er af silke og kashmir-uld ... og med tynde tråde af bladguld vævet ind i.

Og kåben, du tager på, er også af det fineste (og dyreste) indiske silke.

Så napper du lige en formiddags-cola fra køleskabet, der står og brummer tre meter fra sengen. Plus en røvfuld isterninger fra isterning-maskinen.

Du kaster dig atter i dynerne. Trykker på fjernbetjeningen for at se et par videoer på YouTube ... på din 110 tommer 4K-skærm

med Micro-LED. Og med et skærm-til-kant-forhold på hele 99,9 procent.

Nogenlunde sådan forløb Siggies weekender – ja, faktisk rigtig mange af hans vågne timer i det hele taget – indtil mandag den 15. august.

Der var det slut!

Præcis klokken 8.53 stod han nemlig sammen med sin storesøster ud af den solgule sportsvogn. Forældrene var ikke med. De var begge på job.

Sigge og Søs trådte ind i skolegården, der var omkranset af høje mure hele vejen rundt. Kun et stenkast foran dem rejste den høje, røde hovedbygning sig.

Børnehåb Kostskole.

Det ligner et fucking fængsel! tænkte Sigge.
*Her kan jeg da ikke **bo**!*

I det øjeblik gik det for alvor op for ham, at der ikke var nogen vej tilbage. Ikke engang hvis han spænedes ud ad porten igen. Eller han bønfuldt Søs om at køre ham ind

til hendes lejlighed på Esplanaden i København.

Hans forældre ville øjeblikkelig sende ham retur. Sigge hørte sin fars stemme inde i hovedet, mens de sad ved langbordet i spisestuen:

'I slægten von Sterling prioriterer vi, som du ved, uddannelse meget højt. Det gælder om at erhverve sig stærke faglige kompetencer. Ikke mindst så man – altså ... æh, du – en dag bliver i stand til at drive Valdemargård Slot videre!'

Derefter havde faren fortalt, at Sigge netop var blevet optaget på en af landets fineste kostskoler. Han skulle starte efter sommerferien.

Og nu stod han her så.

Han gloede på lærerne, der stod og småsnakkede foran indgangen til hovedbygningen. Mændene var i mørke jakkesæt og kvinderne i spadseredragter. De lignede robotter. Business-robotter.

En af kvinderne blev ved med at rette på sit orange pagehår, som om hun var nervøs.

Det var it-læreren, Agnete Mosegaard, men det vidste Sigge selvfølgelig ikke endnu.

Eleverne var i deres skoleuniformer med marineblå blazer-jakker. Kun Sigge var i sine sædvanlige halvkrøllede cowboybukser, T-shirt og rygsæk. Han havde ventet med at skifte tilbage til det fra uniformen, til Søs og han var alene på vej i bilen – så forældrene ikke så det.

"Hvad tænker du på?" Søs så undersøgende på ham. Hun var syv år ældre og gik på Copenhagen Business School. Hun var 'fars pige' – det lavede hun og deres far, grev Richard von Sterling, altid sjov med.

"Er det svært?" fortsatte hun.

Han trak på skuldrene med en klump i halsen.

"Så, du. Det skal nok gå," udbrød hun leende. Hun klappede ham på kinden. "Jeg kunne heller ikke lide Børnehåb. Ikke i starten. Men jeg ... vænnede jeg mig til det."

Hun nikkede, som om hun prøvede at overbevise sig selv.

Pludselig krammede hun ham. Hårdt. Og hun blev ved med at holde fast, som om hun aldrig mere ville slippe ham.

"Send en sms, hvis der er noget galt," hviskede hun i hans øre. "Bare skriv. Eller ring. Så henter jeg dig. Dag eller nat. Det ..."

Hendes stemme blev tynd som en fiske-line, der er ved at knække.

"Bare ring til mig! Okay?"

Omsider slap hun grebet. Det gjorde helt ondt i overarmen – dér, hvor hun lige havde holdt.

De kindkyssede, ligesom man gør i Frankrig.

Derpå gik hun. Eller rettere sagt, hun traskede. Moren sagde altid, at hun burde gøre sig mere umage med sin gangart. Ikke trave som en bondemand!

Foran det solglitrende lyn af en sportsvogn vendte hun sig. Vinkede.

Sigge smilede. Tvang sig selv til det.

Hun steg ind bilen og forsvandt imellem

de høje, brusende træer med markerne i baggrunden.

Han trak vejret dybt.

Jeg overlever det ikke, tænkte han. Jeg vil ikke ... i fængsel!

I det samme kom en pige hen til ham.

Hun var i skolens marineblå uniform og havde en forbinding om hovedet. Med en rød hestehale stikkende ud som en indianerfjer. Det så ikke specielt stilfuldt ud.

På blazeren glimtede et guld-emblem med en fugl indgraveret.

"Sigge von Sterling?" spurgte hun toneløst.

Han nikkede.

"Velkommen til Børnehåb Kostskole."

Hun målte ham fra top til tå med sine knaldgrønne øjne. "Hvor er din uniform? Følg med op til dit værelse." Hun gjorde omkring.

Hastigt fik han fat i rullekufferten og småløb efter hende. Nærmest som i trance.

Ja, han var så dybt i sine egne tanker og selvmedlidenheden, at han slet ikke lagde mærke til den sitrende, sorte sky oppe på himlen.

Sværmen cirklede rundt langt over dem som 735 rasende kæmpe-hvepse.

Lille-Joe

Samtidig stod Lille-Joe foran en brun dør på skolens førstesal. Hans hår var mørkkrøllet og fedtet, som om han havde vasket det i et glas peanutbutter.

Trods sine kun 13 år var han allerede næsten to meter høj. Derfor måtte han bøje sig forover for at læse teksten på messingskiltet.

Sigge von Sterling
&
Joe-Patrick Nielsen

Er ham Sigge baron eller sådan noget, tænkte han, siden han hedder 'von'!

Med en søvnig fornemmelse i kroppen

åbnede han døren og traskede ind. Han smed kufferten på gulvet og sin computer på sengen til venstre. Låste efter sig for en sikkerheds skyld. Det var en refleks. Man vidste aldrig, hvem der dukkede op.

Han smed skoene og sparkede dem over i hjørnet. De lugtede sure, men det lagde han ikke mærke til.

Lille-Joe gloede rundt.

Værelset lignede en munkecelle. Der var to senge med et vindue og en radiator imellem, et klædeskab, to klap-ud-skriveborde og ... en håndvask!

Tre meterlange skridt bragte ham over til vasken. Med et suk trak han lynlåsen i sine bukser ned.

Tissede i vasken.

Egen pissekumme. Nice!

Bagefter lirkede han en grøn flaske frem fra sin vindjakke. 'Whisky' stod der på etiketten. Han havde fundet den i sin mors medicinskab, da han ledte efter en tandpastatube, han kunne tage med til kostskolen

– i morges, før han tog bussen.

Moren havde ellers lovet, at hun kun drak øl nu. Og aldrig før klokken 12.

Flot!

Han ville skrue låget af flasken og tømme indholdet ud i vasken, men så lød der snak og fodtrin ude på gangen. Fuck. Man måtte helt sikkert ikke have alkohol her. Lynhurtigt stoppede han flasken tilbage i inderlommen.

Det bankede på døren.

Bank.

Bank, bank.

Bank, bank, bank, bank!

"Halløj. Er der nogen?" lød en utålmodig pigestemme. Hun tog i håndtaget. Det raslede op og ned.

Med et dybt suk traskede Joe derhen. Han knækkede fingre. Så låste han døren op.

En pige, der var mindst et år ældre, stirrede op på ham. Hun havde en hvid ban-

dage om hovedet, og på hendes blå blazer skinnede emblemet med Børnehåb Kostskoles stærre-logo. Plus lidt tekst:

Katinka Mosegaard

PRÆFEKT

Lille-Joe genkendte det sidste ord fra skolens hjemmeside. Der stod, at elever, der udmærkede sig særligt gennem flid og god opførsel, kunne komme i betragtning til at blive 'præfekt'. Ordet kom af 'praefectus' ... hvilket i store træk betyder en skoleelev, der holder styr på de andre.

Hvem tror du, du skal holde styr på, Katinka Mosegaard? tænkte han. Det bliver sgu ikke mig!

Bag pigen stod en dreng på hans egen alder. Fyren havde rygsæk på og et vredt blik, som om han havde lyst til at komme op at skændes med nogen.

"Halløj. Hvorfor låser du?" spurgte pi-